

"Poul Chievitz"

fra

Svend Leopolds: "Omkring Parnasset"

Siderne 7+8+9+10

Udgivet af Gyldendal-Nordisk Forlag 1914.

----- 0000000 -----

Glemte er han, den vittige og parisisk sirlige Poul Chievitz, hans elegante og kapriciose Fortællinger samler Støv i Bibliotekerne, ingen letlevende Ungdom smiler ham mer imøde, glemt er han, og hans Digtning er bleven til Støv.

Og dog var han en Gang Byens og Litteraturens forkælede Dandy, og unge Piger, der dog ellers gjaldt for at være solide, listede sig til, i Smug, at læse hans dristige Romaner bagved en Brodererammes værnende Skjul. Hvor nød man ikke hans "Japhet, der søger sig en Kone", hans "Fra Gaden" og "Saaledes forholder det sig"! Unge Kancelliherrer fandt, at han skrev pivain og Pokkers flot, unge Damer mente, at han var farlig, men yderst amusant i det pikante Fag.

Hvor Ungdommen var naiv den Gang, i Christian den Ottendes og "Corsaren"s Dage! Den skikkelige Chievitz var Østergades Paul de Kock. Man vendte sig om efter ham og hviskede, gysende af forarget Henrykkelse: "Der gaar han! Det er ham, der har skrevet en morsom Bog om den smukke Annette T—, saa ved Du nok, hvem jeg mener. Sikken fjong Hat han gaar med, og se dog, hvor hans Halsbind sidder; han er en rigtig fordærvet Mahognifyr! Gud ved, hvad han i Grunden lever af? Enten sidder han paa en Cafe og gaber over en Journal, eller ogsaa stryger han omkring paa Østergade og er nærgaaende, saa at det ligefrem er ækelt. Han skal være yderst farlig, men han skriver godt. Han har Gemyt og Forstaaelse af, hvad det drejer sig om. Og saa er han saa let at læse. Naar man først faar begyndt, kan man ikke holde op igen. Hans Stil glider saa rart, og saa kan han være ligefrem ustyrlig pikant. Gud! har Du ikke læst hans "Japhet", det maa Du virkelig endelig gøre, jeg siger Dig, den er rædsom uartig, og saa portrætterer han lutter kendte Mennesker!"

Saaledes hviskede man om Danmarks Paul de Kock, der nonchalant skred forbi, med høj, graa Nankingshat og stortærnede Pantalons a la Jules Janin.

Digteren smilte bittert ironisk, men smigret, over Borgerskabets forargede Hyldest. Han svingede elegant med den lette Bambusstok, nynnede en af Bérangers Viser og forsvandt saa ind paa en Cafe, hvor han sad og underholdt et Par unge Poeter om Jomfru Grahns alt for korte Skørter og Heibergs nyeste Malice. Her paa Cafeen, mellem Journaler og Litteratur, havde Poesiens Dandy sit egentlige Hjem. Her drømte han om Paris' Boulevarder og Louis Philippes straalende Tuilerier. Her sad han og digtede om smaa usnerpede Damer med kønne, hvide Halse, brune Øjne, muntre Hjerter og flyvende Følelser. Her var han sig selv. Og naar det blev Foraar, lejede han

Sommerværelser ude i Alleen, og han gik i Frederiksberg Have for at kigge paa nydelige Smalben i brune Safianssko.

Han var en fin Kender og en diskret og aandfuld Sybarit. Han holdt ikke af Thevand og Adresseavisen, han yndede ikke sin slidte Kontorstol henne i den røde Bygning ved Børsen, og Kancelliskrivelse var ham en Gru. Han holdt af at slentre gennem Livet, nynne, flirte, drømme, poetisere — og glemme — glemme den graa Hverdags grimme Plathed, Døgnets klamme Prosa, Kancelliets indbildte Storheder. Han elskede Ungdommen. Ikke Kvinden paa de tredive Aar, som Balzac, men Kvinden paa de atten Aar, hun, med de flygtigste Krusninger i den letteste Sjæl. Ungdommen med de let nynnende Læber og den hurtige Sans for Livets Humor. I mange smaa, røde Hjerter efterlod han sig en øm Souvenir. Usynlige Eroter fløj omkring hans graa Nankingshat, og smaa, drilske Fauner trak ham i de stortærnede Pantalons.

Men saa døde han, kun syv og tredive Aar gammel. En Sommeraften døde han, netop som alle Haver stod i Rosenblomstring.

Og Tiden gik, hans Samtids Ungdom blev gammel og graa, nye Slægtled groede frem, Verden blev strengere, Sindene tungere, og Mundene strammere. Man havde ikke mere Brug for Dandyer paa Parnasset, Chievitz Bambusstok med Guldknappen blev afløst af Plougs Dyrendal. Den graa Nankingshat maatte vige for Hjelmen, De smaa, pikante Kjøbenhavnernoveller flagrede bort som Sommerfugle og forsvandt i Glemselens graa Støvsky.

Glemt — alt er glemt.

Hvad er der tilbage andet end et vagt Navn, nogle ulæste Bøger paa et Bibliotek, en Artikel i et Leksikon, og Støv, Tidens fine, graa Litteraturstøv, der trænger sig ind overalt og er Bøgenes Skæbne.

Og dog fortjener han at mindes, han, Litteraturens flotte Garçon midt imellem alle de lavrbærprydede Konferensraadsklassikere. Hvis det danske Pantheon har en lille, beskeden Cafekrog, saa sidder han uden Tvivl der og smiler elysisk og sarkastisk, med en eller anden himmelsk Journal i den glacébehandskede Haand.

Og naar de strenge Muser gaar forbi, undersøger han meget nøje, om de høje Damers Smalben er lige saa nydelige, som Jordens Døtres var i Nordens Athen.

Ak ja! — Jordens Døtre, som han elskede, især naar de trippede omkring i Frederiksberg Have, en sen Vaaraften, hen i Maj. I sit Elysium længes han tilbage til Josty!

----- 0000000 -----